

Een andere kerst
Karin Thomas

28 november

Kees

Het zweet brak Kees Hoek uit toen hij aan de komende weken dacht. Exact tien dagen voor kerst begon het spektakel. Dan kreeg hij van zijn vrouw Els de opdracht om de grootste kerstboom te kopen die er in de stad te vinden was. Een keer had hij geopperd om een kunstboom aan te schaffen. Eén van een acceptabele grootte die tijdens zijn verblijf in de woonkamer geen oerwoud aan dennennaalden zou achterlaten. Naalden die halverwege april nog in het tapijt terug te vinden waren en altijd diep in zijn voetzool drongen zodra hij vergat om zijn pantoffels aan te trekken. De knallende ruzie die op zijn voorstel volgde, zat hem nog goed in het geheugen. De stem van Els was zelfs boven de schallende kerst-cd uitgekomen die op dat moment *All I want for Christmas* ten gehore bracht.

Vijftien jaar leefde hij al in deze kersthel, maar dit jaar zou hij het niet meer pikken. Geen boom, geen kerst-cd die twee weken zijn gehoor teisterde, geen kerstdiner met liflafjes die hij over het algemeen niet te eten vond. Wat was er mis met een stevige prak spruiten en aardappelen? Een karbonaadjie erbij en hij smulde. Het toetje mocht dan wel iets extravaganter zijn dan de gebruikelijke vanillevla met een toefje slagroom. En nog een belangrijk punt; hij hoefde geen kerstcadeautje te kopen. Els was niet makkelijk tevreden te stellen.

Dit jaar zou hij in de kersthemel terechtkomen. Sterker nog, hij zou het intens gehate feest finaal aan hem voorbij laten gaan.

13 december

De tijd begon te dringen. Els had de dozen met kerstversieringen al van zolder gehaald en ze opgestapeld in de gang. Het leek meer op een verhuizing. Als Kees de voordeur opende, kon

hij er net langs. Zijn jas kon hij niet eens meer aan de kapstok hangen en als hij ergens een hekel aan had dan was het dat wel. Hij hield gewoon van orde en regelmaat. Daar was niets mis mee.

Maar vanavond kon het hem eigenlijk niet zoveel schelen dat hij zijn jas over de dozen moest draperen. Het zou het gaan doen. Morgenavond, en dat was voor hem de avond voor D-day. De laatste voorbereidingen had hij vandaag getroffen.

14 december

‘Els, ik ben thuis.’ Bovenop de dozen in de gang lagen een paar plastic tassen die hij nog niet eerder had gezien. Ongetwijfeld nog meer kersttroep.

Els kwam met verhit gezicht uit de keuken en Kees barstte in lachen uit. ‘Wat heb jij nou gedaan?’

‘Vind je het mooi?’ vroeg Els glunderend. Ze draaide een pirouetje.

Kees schudde zijn hoofd. Die kerstgekte ging veel te ver. Nu droeg Els een kerstvrouwjurk. Felrood, afgezet met een witte bontrand aan de onderkant en langs de mouwen en met een brede, zwarte ceintuur om haar iets te gezette middel. Haar bruine haren hadden een onbestemde kleur grijs gekregen en leken met de kunstmatig gecreëerde krulletjes op een vuil schapenvacht.

Dit was de druppel. Het laatste restje twijfel dat Kees had om zijn plan door te zetten, was nu van de baan.

Na het eten trok Kees zijn jas aan.

‘Wat ga je doen?’

‘Een boodschapje,’ zei Kees en hij begeleidde zijn antwoord met een overdreven knipoog. Meer hoefde hij niet te doen om Els te laten denken dat hij een cadeau ging kopen. In gedachte dankte hij de feestdagen voor de extra koopavonden. Het enige

wat hij nu moest doen was anderhalf uur tijd doorkomen en zijn *cadeautje* meer naar huis nemen.

Op zijn gemak wandelde Kees door de verlichte winkelstraten. Enigszins geamuseerd keek hij naar sommige mannen die met armen vol tassen achter hun vrouw aanrenden. Hij zuchtte diep. Wat een verademing dat hij daar dit jaar niet aan mee hoefde te doen. Na vijf kwartier wandelen vond hij het welletjes en stapte een bekende koffiezaak binnen.

‘Een grote pumpkin spice latte, alsjeblieft,’ bestelde hij bij een vriendelijk ogend meisje.

‘Wat is uw naam?’

‘Hij is voor mijn vrouw. Zet er maar Els op.’

Kees betaalde en schuifelde door in de rij naar de jongeman die de bestellingen afwerkte. Niet veel later kreeg hij een enorme beker warme, en zoals hij wist, mierzoete koffie in zijn handen gedrukt.

Eenmaal terug in de auto klemde hij de beker tussen zijn benen. Uit zijn jaszak haalde Kees een zakje en liet de geelwitte capsules in zijn hand rollen. ‘Je krijgt er een nijlpaard mee onder zeil,’ had de man gezegd. Dat was zijn eerste – min of meer – criminele actie geweest. Hij had de capsules op straat gekocht en Kees was daar verdomd trots op.

Hij had er tien en dat had hem een klein vermogen gekost. Dat legde hij snel naast zich neer. Ze zouden het geld dubbel en dwars waard zijn. Hij haalde de deksel van de koffiebeker en brak een van de capsules doormidden. Fijn poeder vermengde zich met het schuim op de koffie. Hoeveel moest hij erin doen? Drie of toch een paar meer? Vijf, besloot hij. Dan had hij er nog een paar over als Els erg lastig ging doen.

‘Ik heb iets lekkers voor je meegenomen,’ en Kees drukte de beker koffie in de handen van Els.

Hij voelde haar zoekende ogen. Het cadeau dat meestal was verpakt in een grote doos ontbrak deze keer.

Hij grijnsde. ‘Hoe kleiner het pakje, hoe duurder het cadeau, toch?’

Els lachte. ‘Je maakt me nu wel heel nieuwsgierig. Ik verheug me op de Kerst.’

‘Ik ook, Els,’ zei Kees heftig knikkend. ‘Ik ook.’

De koffie deed zijn werk. Na een kwartier zakte Els een beetje onderuit. Haar ogen knipperden en ze deed verwoede pogingen om haar aandacht bij de televisie te houden. Tevergeefs.

Ze was loodzwaar en hijgend trok Kees het onhandelbare lichaam van zijn vrouw de trap op.

Ooit had Kees het idee gehad om saxofoon te leren spelen. Hij had de kleinste kamer boven omgebouwd tot muziekkamer. Geluiddicht, zodat hij naar hartenlust kon oefenen. Zijn muziekambitie was geen lang leven beschoren. Hoe hard hij ook blies, er kwam een vreselijk geluid uit het instrument. De saxofoon verdween naar zolder en de muziekkamer werd ongemerkt een rommelkamer waarin alle overbodige troep die niet aan de bewaarlust van Els kon ontsnappen, werd opgeborgen.

Langs een van de wanden stond een eenpersoons logeerbed. Niet dat er ooit iemand bleef slapen, maar volgens Els moesten ze een logeerbed hebben. Dat kwam hem nu goed van pas. Met veel moeite had hij Els naar boven gesleept en op het bed gelegd.

Voor alle zekerheid checkte hij het raam. Het kon niet ver genoeg open om Els erdoorheen te laten klimmen. Ze kon wel uit het raam roepen. Even stond hij in tweestrijd. Hij hoefde maar één arm aan het bed vast te binden. Dan had hij dat probleem

getackeld. Het vergde niet veel tijd om een stuk touw rond haar polst te knopen en stevig aan het bed vast te maken.

De rest van de avond vermaakte hij zich met een voetbalwedstrijd, een paar flesjes bier en een zak paprikachips die eigenlijk voor het weekend bestemd waren.

Die nacht sliep hij geweldig.

15 december

De volgende morgen stond Kees enigszins hulpeloos in de keuken. Normaal gesproken was de ontbijttafel gedekt en trok de geur van vers gezette koffie door het huis.

‘Kom op, man,’ sprak hij zichzelf streng toe. ‘Hoe vaak heb je Els koffie zien zetten? Duizenden keren. Water in het reservoir, koffiefilter pakken, vijf schepjes koffie.’ Voor alle zekerheid deed hij nog een extra schep koffie in het filter en zette het apparaat aan.

Hij pakte twee ontbijtbordjes uit de kast. Een boterham met kaas kon hij nog wel maken. Twee voor Els en drie voor zichzelf. Het stuk kaas dat Els altijd perfect in plakken kon snijden, had nu een diepe inham in het midden. Een beetje schuldig legde Kees de kaas terug in de koelkast.

Hij besloot om eerst zelf te gaan eten. Els zou niet weglopen. Er kwam ook geen geluid van boven. Kees wist ook niet zeker of hij dat zou horen. Hij had het vermoeden dat de stem van Els zich niet zou laten tegenhouden door een dichte deur. Zelfs niet door geluiddichte wanden.

Zijn zorgen waren voor niets geweest. Els sliep nog steeds en snurkte een beetje. Ze lag nog in dezelfde houding als waarin hij haar had neergelegd. Zelfs het dekbed was niet verschoven. Het had weinig zin om de beker koffie – die overigens behoorlijk sterk was – bij haar te laten staan. Die dronk hij zelf wel op. Het

bordje met de twee boterhammen zette hij naast het logeerbed op de grond. Hij kon beter een fles met water vullen en die erbij zetten. Het was maar voor veertien dagen, dacht Kees. Na de Kerst werd alles weer normaal.

Een moment bleven zijn ogen op zijn vrouw rusten. Er overviel hem een vreemd gevoel van macht. Een gevoel dat hij niet kende. Hij was een watje, een doetje dat precies deed wat zijn vrouw van hem verlangde. Een man zonder ruggengraat. Hij gaf haar altijd gelijk. En nu lag ze daar op het logeerbed. Hulpeloos.

Het volgende dilemma diende zich aan toen hij terug was in de keuken. De klok vertelde Kees dat hij niet langer kon thuisblijven. Hij moest naar zijn werk. Zonder lunchpakket, want dat maakte Els altijd voor hem klaar. Ziekmelden? Kees schudde zijn hoofd. Hij had nog nooit een dag in zijn leven verzuimd. Els redde zich wel. Misschien sliep ze de rest van de dag.

16 december

Els

Langzaam opende Els haar ogen. Haar hoofd voelde aan alsof er wattenbollen in rondansten. Weliswaar watten met scherpe randjes, want achter haar ogen bonsde een venijnige hoofdpijn. Ze wilde zich omdraaien, maar ze werd ergens door tegengehouden. Dat maakte haar direct klaarwakker en ze sperde haar ogen wijd open. Het touw waarmee ze aan een spijl van het bed was gebonden, sneed in haar pols.

‘Wat...?’

Verbaasd keek ze rond in de logeerkamer. Of rommelkamer, zoals Kees het liever noemde. Hoe kwam ze hier in godsnaam terecht? Het laatste wat ze zich kon herinneren, was dat Kees thuiskwam, nogal geheimzinnig deed over zijn kerstcadeau en een beker koffie voor haar had meegenomen. Haar favoriet, die

alleen in deze tijd verkrijgbaar was. Ze had wel gemerkt dat boven de grote hoeveelheid suiker – ze hield zo van de zoete smaak – de koffie een beetje bitter was.

Waarom zou Kees haar hier opsluiten? Ze was ervan overtuigd dat hij dit op zijn geweten had. Opsluiten was niet eens het juiste woord. Er was geen deur in huis die op slot kon, behalve de wc-deur en zelfs dat deden ze nooit.

Op de grond stond een bord met twee boterhammen. De kaas was verdroogd en krulde aan de randen. Met haar rechterhand kon ze net bij de fles water en na wat gehannes om de dop eraf te draaien, dronk ze gulzig.

Els keek naar haar linkerarm die vastgebonden zat aan de spijl van het bed. Ze draaide zich op haar linkerszij en keek op haar horloge. De volgende schok; het was 16 december, tien over negen. Ze had ruim zesendertig uur geslapen. De klootzak! Hij had vast iets in haar koffie gedaan, maar ze zou hem zijn lesje leren.

Geduldig peuterde ze met haar rechterhand aan de knopen van het touw. Ze moest toegeven dat Kees geen half werk had geleverd. Het dunne koord zat vast, maar toch niet stevig genoeg. Het kostte haar ruim een uur om alle knopen los te peuten.

Opgelucht zette ze haar voeten op de grond. Ze stond een beetje wankel, maar dat was natuurlijk te wijten aan het feit dat ze zolang had gelegen. Stap voor stap liep ze naar de deur die – zoals ze wist – niet op slot zat. Kees was ook niet zo slim geweest om er iets zwaars voor te zetten.

Haar eerste gang was naar de badkamer. Ze moest heel nodig plassen. Daarna bekeek ze zichzelf een tijdje in de spiegel. Misschien was het een beetje overdreven geweest. De jurk zat vol kreukels en ze trok de grijze pruik van haar hoofd. Kees had verdorie niet eens doorgehad dat het nephaar was.

16 december

Kees

De stilte in huis was vreemd. Normaal gesproken werd hij getraakteerd op een brullende cd-speler die kerstliedjes uitspuugde, de geur van eten die uit de keuken kwam. En Els... zijn vrouw die na zeventien jaar huwelijk nog steeds met rode wangen naar de gang kwam en hem, voordat hij zijn jas aan de kapstok had gehangen, verwelkomde met een kus.

Twijfel sloeg ongenadig toe. Misschien moest hij de twee weken gewoon over zich heen laten komen. Net als ieder jaar.

Met twee treden tegelijk ging hij de trap op.

'Jezus,' riep Kees uit toen hij de deur van de logeerkamer opende. Er lag bloed in het bed en aan het touw waarmee hij Els had vastgebonden. Rode druppels lagen op de lichte vloerbedekking en vormden een onregelmatig spoor naar de deur.

Op het bed lag een vel papier. De letters die uit een krant waren geknipt, starden hem zwart en meedogenloos aan.

wij hebben je VROUW

50.000 euro losgeld als je haar LEVEND terug wil zien

GEEN politie

Kreunend liet Kees zich op het bed zakken. Zoveel geld had hij niet en waarom zou iemand zijn Els ontvoeren? Ze waren samen maar een doorsnee gezin. Kinderen waren hen niet gegund, maar dat werd ruimschoots vergoed door alle neefjes en nichtjes die Els mateloos verwende als ze op bezoek kwamen.

Hij moest iets doen!

20 december

Voor het eerst in zijn leven had Kees zich ziekgemeld. Al drie dagen had hij urenlang in de stad rondgelopen, maar er was geen spoor van Els te bekennen. Hij had alle ziekenhuizen in de

omgeving gebeld, maar er was geen onbekende, gewonde vrouw opgenomen. Zodra iemand hem vragen begon te stellen, hing hij op.

Hij hoorde ook niets van haar ontvoerders en dat verontrustte hem nog veel meer. Als ze hem belden, kon hij misschien iets regelen. Het geld zou hij op de een of andere manier wel bij elkaar krijgen. Zolang hij zijn Els maar terugkreeg. Hij miste haar, hij miste de kerstgekte die hem twee weken stapeldol maakte. De woonkamer was kaal zonder kerstboom en de verlichting die overal knipperde en hem meestal hoofdpijn bezorgde. Hij miste zelfs de belachelijk grote, opblaasbare kerstman die altijd in de hoek stond.

Hij wilde Els terug, maar bovenal wilde hij de Kerst terug.

24 december

Els

Lui rekte Els zich uit. Het luxe hotel waar ze voor twee weken een kamer had geboekt, hapte een flink stuk uit hun spaarrekening. Het was het allemaal waard. Ze begon de dag met een uitgebreid bad, daarna ging ze naar het restaurant om een geweldig ontbijt te nuttigen. Tot de lunch vermaakte ze zich met de televisie. Ze kon eindelijk Netflix kijken en ze had een scala aan kerstfilms waaruit ze kon kiezen. 's Middags deed ze een dutje en kleepte ze zich om voor het uitgebreide diner. Voor het eten nam ze een glaasje wijn. Soms zelfs twee. Ze kon wel aan dit luxe leventje wennen en pas na de kerst zou ze naar huis teruggaan.

Ze verheugde zich op de avond. Kerstavond zou groots worden gevierd. Ze vond het niet erg om alleen te zijn. Ze genoot van de mensen om haar heen, de gesprekken die in verschillende talen werden gevoerd. Niet dat ze het kon verstaan, maar dat

hoefde ook niet. De vrolijkheid en de sfeer die het hotel uitstraalde, was voldoende.

25 december

Kees

Tranen rolden over zijn wangen. Spijt denderde door zijn lichaam. De kerstboom die hij de vorige dag op het laatste nippertje had gekocht, stond kaal in de kamer. Hij had geen idee hoe hij dat ding moest versieren. Dat deed Els altijd. Net als het kerstontbijt met luxe broodjes, lekker beleg, een gekookt eitje en verse jus d'orange. Hij had vanmorgen twee oude boterhammen met pindakaas gegeten. Boodschappen waren er niet in huis. Hij had er geen moment aan gedacht. Het water liep hem in de mond als hij dacht aan de heerlijke geuren die altijd in huis hingen. Warme appeltaart met slagroom bij de koffie. De hapjes en het kerstdiner. De onbekende gerechten die Els maakte, waren zo slecht niet. Het zat in zijn hoofd. Hij was te ouderwets.

Opeens besprong de gedachte hem en zijn adem stakte in zijn keel. Els was dood! Ze was al negen dagen weg en hij had het lef niet gehad om de politie in te schakelen. Er was niemand die naar haar had gezocht, behalve zijn eigen halfbakken pogingen om haar te vinden. Maling aan het briefje en de waarschuwing. Hij moest naar het bureau om aangifte van haar ontvoering te doen. Waarschijnlijk kwam hij zelf ook in de problemen, want hij zou opbiechten wat hij zijn vrouw had aangedaan. Hij kon zich nu wel voor zijn kop slaan. Wat had hem bezielde?

25 december

Els

Het was niet leuk meer. Negen dagen zat ze in het hotel en de luxe was de eerste week hemels, maar die begon haar nu te vervelen. Kerstavond was redelijk leuk geweest, maar de hapjes

die werden geserveerd, vond ze niet lekker. Het eten ook niet. Dat kon ze zelf veel beter, vond Els. Ondanks alle mensen om haar heen, voelde ze zich eenzaam. Ze miste Kees, ze miste haar eigen bed. Zelfs het bad waarvan ze had genoten, kon haar nu gestolen worden. Ze wilde naar huis.

Wie houd je tegen?

‘Niemand,’ gaf ze zichzelf antwoord.

Opeens kreeg ze haast. Ze propte de kleding die ze had meegenomen in de weekendtas. Naar huis.

Hoewel ze twee dagen eerder uit het hotel vertrok, kreeg ze het geld niet terug. Het was niet anders. De laatste luxe die ze zich veroorloofde was de taxi die ze door de receptioniste liet bellen.

25 december

Kees en Els

Op het moment dat de taxi langzaam optrok en de straat uitreed, duwde Els de sleutel in het slot van de voordeur. Ze stapte naar binnen en ze hoorde zijn voetstappen.

‘Els!’ De stem van Kees was als een weldadige douche die haar overspoelde. Ze voelde zijn armen om zich heen. Zijn kussen kwamen overal terecht. Hij drukte haar bijna plat.

‘Mijn god, Els. Ben je ontsnapt? Waar ben je geweest? Ik was zo ongerust. Ik stond op het punt om naar de politie te gaan. Je ontvoerders...’

Els zette de weekendtas neer. Het viel Kees niet eens op.

‘Je had me opgesloten, vastgebonden.’

‘Het spijt me zo. Ik...’

Els maakte zich los van Kees en liep naar de woonkamer. ‘Je hebt een kerstboom,’ zei ze en sloeg verrukt haar handen ineen. ‘Je hebt hem niet opgetuigd.’

‘Ik wist niet hoe ik dat moest doen,’ gaf Kees schoorvoetend toe. ‘Ik heb nog nooit een kerstboom versiert.’

‘Dan wordt het tijd dat je dat leert,’ zei Els glimlachend. ‘Zullen we het samen doen?’

Het werd de meest geweldige kerst die ze in jaren hadden gehad. Het kerstdiner bestond uit een patatje met kroketten van bij de snackbar die goddank was geopend op eerste kerstdag. Ze aten bij de lichtjes van de kerstboom en ze keken elkaar liefdevol in de ogen.

Het enige wat Els had gezegd, was dat ze niet was ontvoerd en het belangrijkste; ze vergaf hem alles.

‘Het bloed?’ Dat was het enige dat hij wilde weten.

‘Ketchup,’ antwoorde Els.

Meer hoefde hij niet te weten. Misschien zou ze hem ooit vertellen waar ze was geweest. Het was niet belangrijk meer. Kerst was van hun samen en hij zou er de rest van zijn leven van genieten.

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door uitgeverij Hamley Books.

Wil je meer weten over onze boeken? Bekijk dan zeker onze website via www.hamleybooks.be¹

---

1. <http://www.hamleybooks.be>

